

Grad har besværet sig over ved forskellige Lejligheder, forhaabentlig ikke blot i denne Regerings Tid, men ogsaa i de foregaaende Regeringers Tid, en Besværing, som ogsaa er kommet frem under Valutaraadets Drøftelser og ogsaa i den seneste Tid under de Forhandlinger, der har fundet Sted mellem Ministeriet og Nationalbanken. Ogsaa dèr er netop dette Punkt om Overtrækket blevet meget stærkt fremhævet som en af de Vanskeligheder, Banken havde at kæmpe imod, og som det var noget af en Livsbetiingelse for den hurtigst muligt at faa ud af Verden. Nu er det heldigvis lykkedes at skabe Muligheder for, at denne Indrømmelse overfor Nationalbanken sker, og jeg maa jo vente, at det maa øve en meget stærk Virkning, naar Nationalbanken bliver opmærksom paa, at Rigsdagen har stillet sig paa den Maade i dette Forhold; efter Karakteren af den Kritik, som Nationalbanken har udøvet paa det paagældende Punkt, maa jeg antage, at det maa øve en meget stærk Virkning, naar der nu ved Rigsdagens Medvirken er tilvejebragt Mulighed for, at dette Overtræk snart vil kunne undgaa.

Jeg anser det dernæst for at være af særdeles stor Betydning, at der er indført en Ændring, hvorefter Finansministeren og det Rigsdagsudvalg, der nu kommer til at fungere som Valutaraad, skal have Indseende med og Indflydelse paa Brugen af den Valutareserve, den udenlandske Kredit, som skulde staa til Raadighed for Nationalbanken. Ved denne Ordning vil ikke blot Statens Interesser blive varetaget, men denne Ordning imødegaar ogsaa den Frygt, som er udtrykt af Nationalbanken, og som byggede paa den Formodning, at denne Kredit paa 40 Mill. Dollars kunde blive opbrugt, uden at nogen ønskede at røre en Finger for at afværge det. Naar et Rigsdagsudvalg nu sammen med Finansministeren skal være med at træffe Beslutninger om, hvornaar der skal trækkes paa denne Kredit, gaar jeg ud fra som en Selvfølge, at dette Rigsdagsudvalg ingen Sinde vil bifalde, at denne Kredit i Løbet af meget kort Tid opbruges, saaledes som der har været Frygt for i Nationalbanken. Derfor maa jeg mene, at ogsaa denne Ændring maa virke beroligende paa Nationalbanken.

Det ærede Medlem Hr. Lange gjorde, som jeg før sagde, Bemærkninger om Forholdet til Nationalbanken og mente, at dette Forhold burde have været klaret, torinden vi skred til Vedtagelsen i Rigsdagen. Det ærede Medlem er ikke ubekendt med,

at dette Forhold var klaret; men det ærede Medlem har været med til at tage Beslutninger, der paa ny rejste et Spørgsmaal om Nationalbankens Forhold. Det ærede Medlem og hans Parti har stemt for Ændringer i det oprindelig forelagte Lovforslag, Ændringer, som gav Nationalbanken et Paaskud til paa ny at rejse Strid med Staten. Jeg har imidlertid ikke ment det rimeligt at modsætte mig et Ønske fra Rigsdagens samtlige Partier om en Ændring paa et Punkt, som efter min Mening ikke var af den store reelle Betydning, som det efterhaanden er blevet pustet op til, ikke mindst af Nationalbanken; men ogsaa efter at dette er sket, under de Forhandlinger, som nu har fundet Sted i Landstinget, er Forhandlingerne fortsat med Nationalbankens Direktion; ogsaa efter at Landstingsudvalget for nogle Dage siden modtog en Skrivelse fra Nationalbanken, er Forhandlingerne fortsat for paa Grundlag af denne Skrivelse at faa at vide, hvad Nationalbanken ønskede som Sikkerhedsstillelse, og da Landstingsudvalget var ved at slutte sine Overvejelser og Forhandlinger, bad jeg Nationalbankens Direktion i den sidste Forhandling, jeg havde med den, om nu at formulere de Forslag, den maatte ønske indsat i Loven, for at imødekomme det, de havde givet Udtryk i den Skrivelse, der var oversendt til Landstingsudvalget. Efter at Nationalbankens Direktion havde overvejet og forhandlet om Muligheden af at stille et saadant Forslag, meddelte man mig sent paa Eftermiddagen, at man havde drøftet et Forslag, men man kunde ikke blive enig om det, og følgelig kunde der intet fremsendes til Rigsdagsudvalget. Under disse Omstændigheder vil jeg tro, at det da er nødvendigt for Rigsdagen at sige til Nationalbanken, hvad det er, Rigsdagen ønsker, naar Nationalbanken ikke er i Stand til at sige os, hvad det er, den ønsker. Saa vil jeg ligesom det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mene, at det dog maa anses for utænkeligt, at Nationalbanken skulde vægre sig ved at træffe den Overenskomst, som Loven forudsætter skal træffes mellem Banken og Staten. Jeg vægrer mig ved at tro, at Banken ønsker at stille sig i dette Modsetningsforhold, thi jeg maa gaa ud fra, at Nationalbankens Ledelse kender den Oktroj, der er gældende for Nationalbanken. I den gældende Oktrojs § 3 hedder det, at „Bankens første Bestemmelse er og skal være: at virke frem til at befæste et sikkert Pengevæsen i Landet“. Det hedder et andet Sted i samme Oktroj, at Nationalbankens Bestyrelse under Æres og Embeds For-